

[Brusvang.]

aspekter af denne sag; der er vist ikke noget problem i denne sammenhæng, der ikke er blevet endevendt mange gange. Vi har også på udtrykkelig anmodning fra retsudvalget fået en tekst fra justitsministeren til ændring af politivedtægten, en ændring, der egentlig lyder ganske fornuftig og er ganske kort. Det var spørgsmål nr. 30, og spørgsmålet og besvarelsen er optrykt i justitsministeriets skrivelse af 25. marts 1976, bilag 22. Svaret er sålydende:

„Såfremt man imidlertid ud fra en anden opfattelse ønskede at præcisere politivedtægten med henblik på tilfælde af afspærring af adgangen til eller fra en ejendom, kunne en sådan præcisering ske ved at indføje følgende bestemmelse i normalpolitivedtægten som § 3 a:

„Det er forbudt på de i § 3, stk. 1, nævnte steder at foretage afspærring med henblik på at hindre nogen i at færdes frit til eller fra en ejendom, hvor han har lovligt ærinde.”

Denne formulering er justitsministeriets, og det er altså en velovervejede formulering. Jeg har den opfattelse, at det netop er den rigtige løsning, at det sker i politivedtægten, fordi jeg meget gerne vil arbejde for, at løsningen i denne sag kommer ned på et rimeligt niveau. Der er ikke tale om at kriminalisere disse menneskers adfærd, men alene om at konstatere, at der er noget, man må og ikke må, der er nogle steder, man må parkere, og andre steder man ikke må parkere. Det er det niveau, det sikkert er rigtigt at behandle denne sag på.

I overensstemmelse med dette synspunkt må jeg også sige, at mit parti ikke kan gå ind for, at der nu skal ske en ændring af straffeloven. De overvejelser, vi har haft, de sagkyndige udtalelser, der har været indhentet, viser, at det næppe ville være den rigtige vej at gå. Derfor sigter vi stadig væk på politivedtægten.

Jeg vil gerne gøre et sidste forsøg på at få en ordening i stand efter disse retningslinjer. Der har her til formiddag været ført en række samtaler med partiet venstre, fremskridtspartiet, det konservative folkeparti, det radikale venstre, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne. Disse samtaler er mundet ud i, at jeg på disse partiers vegne gerne vil fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Folketinget opfordrer justitsministeren til snarest at tilvejebringe sikkerhed for retten til borgernes frie færdsel ved blokader ved at foretage den fornødne ændring af normalpolitivedtægten, jævnfør udkastet i justitsministeriets skrivelse af 25. marts 1976 (bilag 22),

hvorefter tinget fortsætter behandlingen af den foreliggende sag.“

Jeg vil gøre opmærksom på, at den sidste sætning, hvorefter tinget fortsætter behandlingen af den foreliggende sag, er indsat efter ønske specielt fra fremskridtspartiet, som gerne vil have lov til ved en afstemning at markere sit syn, nemlig at man ikke bare skulle tage det skridt at indføje det i politivedtægten, men gå det skridt længere at sætte det i straffeloven. Jeg har ikke villet tage mit straffelovsforslag tilbage, for jeg synes, det er rimeligt, at når et parti ønsker at markere et sådant synspunkt, skal partiet have adgang hertil.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Gudme (RV):

Jeg synes, det er rigtigt at rette hr. Brusvangs fremstilling for derhen, at det ikke er på vegne af de partier, han nævnte, han fremsætter dagsordensforslaget, men at det er på egne vegne, han fremsætter det, men det er rigtigt, at han har fået den tilkendegivelse fra os, da han nævnte, at han ville fremsætte det, at vi agter at stemme for dette dagsordensforslag. For dette dagsordensforslag indeholder jo nøjagtig det, som vi forgæves prøvede at komme igennem med i forgårs, da vi havde forhandlingen om venstres beslutningsforslag nr. LXIX. Der står i indholdet nøjagtig det samme som det, vi stemte for forleden dag, men ikke kunne opnå et flertal for.

Nu kan jeg forstå, at fremskridtspartiet har ændret standpunkt. Det lød ikke sådan efter hr. Tanges tale, men det kommer måske nu — og der er som bekendt større glæde i himlen over de syndere, der omvender sig, end dem, der i forvejen er frelst — og det vil altså sige, der er et flertal for dette,